

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Haplové a soudkyň JUDr. Evy Lukotkové a JUDr. Jany Kubenové ve věci žalobce: **pprap. L. B.**, bytem ....., zast. JUDr. Josefem Kopřivou, advokátem, se sídlem Vodičkova 709/33, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: **ředitel Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje**, se sídlem Kounicova 24, 611 32 Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4.7.2013, č. 8-OSP/2013,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje ze dne 4.7.2013, č. 8-OSP/2013, **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci na nákladech řízení částku **25.644 Kč** k rukám zástupce JUDr. Josefa Kopřivy, advokáta se sídlem Vodičkova 709/33, 110 00 Praha 1 a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 8.8.2013 doručenou téhož dne Krajskému soudu v Brně se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 4.7.2013, č. 8-OSP/2013, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce směřující proti rozhodnutí vedoucího územního odboru B. Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje (dále jen správní orgán prvního stupně) ve věcech služebního poměru ze dne 29.3.2013, č. JMK-780/2013 a současně bylo uvedené rozhodnutí potvrzeno. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce dnem

31.3.2013 podle ust. § 25 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o služebním poměru) odvolán ze služebního místa vrchní asistent Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Územní odbor B., Obvodní oddělení B. a dnem 1.4.2013 podle ust. § 20 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru ustanoven na služební místo vrchní asistent Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Územní odbor Břeclav, Obvodní oddělení M., s místem služebního působitě M.

Žalobce v žalobě vyjádřil nesouhlas se závěrem žalovaného, že přestože výrok rozhodnutí není dostačující, z rozhodnutí jako celku je důvod odvolání i ustanovení naprosto jasný, určitý a nezaměnitelný s jiným. Žalobce má za to, že požadavek na obsahovou určitost rozhodnutí je zakotven v ust. § 181 zákona o služebním poměru, a že adresát rozhodnutí není povinen se z různých částí rozhodnutí domýšlet, co je skutečným obsahem rozhodnutí. K argumentaci žalovaného, že odvolání žalobce bylo provedeno na základě změny v systemizaci služebních míst Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, žalobce namítá, že s dokumentem policejního prezidenta č. j. PPR-6551-1/ČJ-2013, s návrhem na změnu systemizace k 1.4.2013, dokumentem „Systemizace plánovaných míst ke dni 1.3.2013“, „Systemizace plánovaných míst ke dni 1.4.2013“, písemností „Obsazení tabulek osobami“ a mailovou korespondencí ze dne 5.2.2013 nebyl v rámci řízení o převedení ani v řízení o odvolání seznámen.

Žalobce setrvává na své argumentaci uvedené v odvolání týkající se nezákonnosti vedeného řízení. Žalobce namítá, že ačkoliv byl po celou dobu zastupován zmocněncem na základě plné moci, tento nebyl vůbec informován o zahájení řízení.

Žalobce shrnuje, že rozhodnutí žalovaného trpí shodnými vadami jako rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Rozhodnutí žalovaného bylo podle názoru žalobce vydáno na základě neúplného zjištění skutkového stavu, není v souladu s právními předpisy a je věcně nesprávné. Žalobce nadto namítá, že mu nebyla možnost uplatnit v odvolacím řízení svá procesní práva, a to tím, že nebyl vyrozuměn o složení poradní komise ani nebyl přizván k jejímu jednání.

S ohledem na uvedené skutečnosti žalobce navrhuje, aby soud rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a aby žalovanému byla uložena povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 18.10.2013 předně odkazuje na odůvodnění obou napadených rozhodnutí, která má žalovaný za hmotně i procesně správná. Žalovaný nesouhlasí s tvrzení žalobce, že rozhodnutí bylo vydáno na základě neúplného zjištění skutkového stavu, není v souladu s právními předpisy a je věcně nesprávné. K tvrzení, že žalobci nebyla dána možnost uplatnit jeho procesní práva, že nebyl vyrozuměn o složení poradní komise a že nebyl přizván k jejímu jednání, žalovaný uvádí, že v žádném zákonném ustanovení není tvrzené oprávnění žalobce obsaženo. K tvrzení žalobce žalovaný uvádí, že již z názvu „poradní komise“ je zřejmé, že jde o poradní orgán služebního funkcionáře, který podle zákona nemá žádné relevantní procesní postavení. K námitce žalovaný doplňuje, že poradní komise je charakterizována v důvodové zprávě k zákonu jako poradní orgán, který připravuje služebnímu funkcionáři podklady pro rozhodnutí, přičemž jednání je neveřejné. Žalovaný uvádí, že ač lze i v rámci odvolacího řízení z hlediska zásady jednotnosti řízení provádět procesní úkony řízení, ke kterým je zmocněn interním aktem řízení služebního funkcionáře předseda senátu poradní komise, tak práva účastníka ve smyslu ust. § 174 zákona o služebním poměru v sobě nezahrnují právo účasti na každém jednání poradní komise, ale lze to akceptovat pouze u takového jednání, v rámci kterého by byl prováděn důkazní

prostředek, a nebo by bylo realizováno účastníkem řízení uplatňované právo, zejména právo seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí. Tato účast na jednání poradní komise je však podle názoru žalovaného vázána na vlastní aktivitu účastníka řízení v uplatnění jeho práv. Žalovaný uvádí, že ze zákona ani z jiného interního aktu řízení nevyplývá povinnost vyrozumívát účastníka o termínech jednání poradní komise. Co se týče tvrzení žalobce, že jeho zmocněnec nebyl vyrozuměn o úkonech ve věcech služebního poměru, odkazuje žalovaný na listinné důkazy na str. 1, 3 (vyrozumění a vykázaní doručení), 30-38 (předložení odvolání do rozhodnutí o převedení) spisu, jejichž obsah použítá tvrzení vyvrací.

Na základě shora uvedeného žalovaný navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V reakci na vyjádření žalovaného byla soudu doručena replika žalobce, v níž žalobce namítá, že senát poradní komise je podle ust. § 194 zákona o služebním poměru zmocněn provádět procesní a další úkony v odvolacím řízení a současně zabezpečit účastníkovi řízení možnost uplatnit procesní práva. Žalobce namítá mylnost názoru žalovaného, že ust. § 178 odst. 3 zákona o služebním poměru, podle něhož je řízení ve věcech služebního poměru neveřejné, se vztahuje i na účastníka řízení, a to s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5.10.2011, č. j. 3 Ads 70/2011-101.

V reakci na repliku žalobce bylo soudu doručeno vyjádření žalovaného, v níž žalovaný uvádí, že v ust. § 194 zákona o služebním poměru žalobcem tvrzené zmocnění ani povinnosti nenalezl. K odkazu žalobce na judikaturu Nejvyššího správního soudu žalovaný uvádí, že z předmětného rozsudku nelze činit závěr, že žalovaný je povinen informovat žalobce o každém termínu jednání poradní komise, a že z judikátu naopak vyplývá, že tuto povinnost má žalovaný pouze tehdy, pokud jako správní orgán hodlá učinit nějaký konkrétní úkon, a je-li to zároveň potřebné k hájení práv žalobce. V daném případě však senát poradní komise žádný takovýto úkon nečinil a tudíž neměl povinnost informovat žalobce o svém jednání. Zákonná citace ust. § 194 zákona o služebním poměru podle názoru žalovaného vylučuje tvrzení žalobce o procesním postavení poradní komise. Žalovaný uvádí, že zákonodárce delegoval pravomoc ke stanovení pravidel jednání poradní komise na služebního funkcionáře, který v jejich rámci může být pověřen k provádění úkonu dokazování ve smyslu ust. § 180 odst. 1, 2 zákona o služebním poměru. Bude-li takový úkon prováděn, pak je podle názoru žalovaného nutné umožnit uplatnění práv účastníka řízení ve smyslu ust. § 174 odst. 1 zákona o služebním poměru, pokud se účastník vyjádřil, že tato práva chce uplatnit. Uplatnění práv účastníka by muselo být uplatněno pouze, pokud by on sám považoval za nutné např. osobně sdělit své stanovisko nebo podat výpověď přímo poradní komisi, ale opět pouze za podmínky, že poradní komise má v interní směrnici oprávnění konat úkony dokazování podle ust. § 180 odst. 1, 2 zákona o služebním poměru.

V reakci na vyjádření žalovaného byla soudu doručena duplika žalobce, v níž namítá, že netvrdil, že se musí účastnit každého jednání poradní komise, ale že nebyl přizván na žádné jednání, a to ani na to, kde měl být před vydáním rozhodnutí seznámen s podklady rozhodnutí a kde mu měla být poskytnuta možnost vyjádřit se k nim. Pokud žalovaný odmítl aplikaci judikátu NSS na uvedený případ s argumentací, že poradní komise v daném případě žádné dokazování neprováděla, podle názoru žalobce tímto žalovaný přiznává, že žádné řízení o odvolání nebylo vedeno a odvolání bylo bez dalšího zamítnuto.

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

Žaloba byla přezkoumána v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházejícího vydání, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.).

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce ke dni 31.3.2013 podle ust. § 25 odst. 1 zákona o služebním poměru odvolán ze služebního místa vrchní asistent Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Územního odboru B., Obvodního oddělení B. a současně ke dni 1.4.2013 podle ust. § 20 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru ustanoven na služební místo vrchní asistent Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Územního odboru B., Obvodního oddělení M., s místem služebního působiště M. Pokud žalobce namítá neurčitost rozhodnutí, jelikož ve výroku není obsaženo konkrétní zákonné ustanovení, na základě kterého byl žalobce odvolán ze služebního místa a ustanoven na služební místo jiné, soud stejně jako žalovaný připouští, že zákonná ustanovení uvedená ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (§ 25 odst. 1, resp. § 20 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru) subsumují několik zákonných důvodů pro odvolání ze služebního místa, resp. pro ustanovení na nové služební místo, nelze však konstatovat, že by bylo rozhodnutí z tohoto důvodu neurčité. Ačkoli by bylo nepochybně vhodné, aby ve výroku rozhodnutí bylo ve smyslu ust. § 181 odst. 4 zákona o služebním poměru uvedeno zcela konkrétní zákonné ustanovení, podle něhož bylo rozhodnuto (tzn. v daném případě § 25 odst. 1 písm. a) a ust. § 20 odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o služebním poměru), nelze odhlédnout od toho, že v odůvodnění rozhodnutí je uvedeno, že odvolání žalobce bylo provedeno na základě změny v systemizaci služebních míst Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje schválené policejním prezidentem pod č. j. PPR-6551-1/ČJ-2013, v důsledku které došlo k 1.4.2013 ke zrušení služebního místa, na kterém byl žalobce ustanoven. Z rozhodnutí jako celku je tedy jak důvod odvolání žalobce ze služebního místa, tak důvod jeho ustanovení na nové služební místo vymezen zcela jasně a určitě a tyto důvody nejsou žádným způsobem zaměnitelné s důvody jinými. Podle názoru soudu se tedy nejedná o takové pochybení, které by mělo vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé.

Co se týče námítky, že zmocněnec žalobce nebyl vyrozuměn o zahájení řízení, soud tuto námitku neshledal důvodnou. Jak je zřejmé ze správního spisu, prvním úkonem v řízení učiněným vůči žalobci, na základě čehož bylo ve smyslu ust. § 178 odst. 2 zákona o služebním poměru zahájeno řízení, bylo projednání řízení o ukončení převelení a o převedení žalobce na jiné služební místo. O konání tohoto projednání byl informován jak žalobce, tak jeho zmocněnec, a to přípisem ze dne 28.3.2013, č. j. KRPB-29281/ČJ-2013-0604UO, jehož přijetí zmocněnec žalobce prostřednictvím e-mailu potvrdil.

Soud se však ztotožnil s námitkou, že žalobci nebyla v odvolacím řízení dána možnost uplatnit svá procesní práva, jelikož nebyl přizván k jednání poradní komise a nebyl seznámen se všemi podklady pro vydání rozhodnutí.

V ust. § 174 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru je zakotveno právo účastníků řízení vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům, ke způsobu jejich zjištění, popřípadě navrhnout jejich doplnění. Toto právo je ústavně garantováno v čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a je rovněž projevem obecných zásad správního řízení vyjádřených v ust. § 4 odst. 3, 4 správního řádu (*správní orgán s dostatečným předstihem*

uvědomí dotčené osoby o úkonu, který učiní, je-li to potřebné k hájení jejich práv a neohrozí-li to účel úkonu. Správní orgán rovněž umožní dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy.), které je třeba zachovávat ve všech správních řízeních v širším slova smyslu (viz obdobně nálezy Ústavního soudu ze dne 23.8.2007, sp. zn. II. ÚS 262/06, přístupný na <http://nalus.usoud.cz>). Z citovaného ustanovení zákona o služebním poměru tedy vyplývá mimo jiné povinnost služebního funkcionáře umožnit účastníku řízení vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před jeho vydáním. Účelem seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí je umožnění účastníku řízení seznámit se s obsahem správního spisu v době bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí, tj. v době, kdy mezi seznámením se s podklady a vydáním rozhodnutí již není správní spis o další důkazní prostředky doplňován. Účastník řízení tak má možnost seznámit se s veškerými podklady přicházejícími v úvahu pro rozhodnutí správního orgánu, může se k těmto pokladům vyjádřit, popřípadě je zpochybnit či dokonce vyvrátit a svá tvrzení doložit. Umožnění účastníku řízení vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před jeho vydáním tak má bezprostřední a rozhodující vliv na správné zjištění skutkového stavu a představuje proto jednu z nejdůležitějších povinností správního orgánu vedoucího řízení, kterou je nutno striktně dodržovat.

Ze správního spisu soud zjistil, že po podání odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně byl zmocněnec žalobce dne 12.4.2013 služebním funkcionářem vyrozuměn o postoupení odvolání žalovanému k dalšímu rozhodnutí. Následně dne 30.4.2013 byl spisový materiál převzat předsedou senátu poradní komise. Na stranách 46-56 správního spisu jsou zařazeny podklady, které byly do správního spisu doplněny senátem poradní komise (e-mailová korespondence ze dne 5.2.2013, návrh změny systemizace ke dni 1.4.2013, dokument „Systemizace plánovaných míst ke dni 1.3.2013“, dokument „Systemizace plánovaných míst ke dni 1.4.2013“, dokument „Obsazení tabulek osobami ke dni 1.3.2013“, „Obsazení tabulek osobami ke dni 1.4.2013“). Dne 26.6.2013 proběhlo jednání poradní komise a dne 4.7.2013 bylo vydáno rozhodnutí žalovaného.

Ze správního spisu nevyplývá, že by žalobce byl jakkoli vyrozuměn o termínu jednání poradní komise (žalovaný ostatně tuto skutečnost ani nezpochybňuje), žalobci tedy nebylo umožněno se tohoto jednání zúčastnit. Soud má přitom za to, že ačkoli zákon o služebním poměru neobsahuje výslovnou úpravu institutu „jednání poradní komise“ ani výslovnou povinnost žalovaného informovat účastníky o termínu tohoto jednání, popř. o možnosti se tohoto jednání účastnit a v jeho průběhu se seznámit s podklady pro rozhodnutí, nutnost takového postupu je nutné dovodit již z výše citovaných obecných zásad správního řízení a ústavně zaručených práv. Právě v průběhu jednání poradní komise je totiž možné tato procesní práva účastníků řízení realizovat. Soud se neztotožnil s názorem žalovaného, že možnost uplatnění procesních práv v průběhu jednání poradní komise je nutné vázat na vlastní aktivitu účastníka řízení, tato podmínka totiž z žádného právního ustanovení nevyplývá. V této souvislosti soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5.10.2011, č. j. 3 Ads 70/2011-95, dostupný na www.nssoud.cz, který v právně obdobné situaci dospěl k závěru, že neinformování účastníka řízení o termínu jednání senátu poradní komise v řízení ve věcech služebního poměru je důvodem pro zrušení rozhodnutí pro vady řízení, a to právě z důvodu nerespektování procesních práv účastníků řízení vyplývajících ze služebního zákona, správního řádu a v neposlední řadě z Listiny základních práv a svobod.

I pro případ, že by se soud ztotožnil s názorem žalovaného, že správní orgán nebyl povinen informovat žalobce o termínu jednání poradní komise, nelze přehlédnout, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno, aniž by ze strany správního orgánu došlo vůči žalobci k nějakému úkonu, který by bylo možné považovat za výzvu k seznámení se s podklady před

vydáním rozhodnutí. Spisový materiál byl přitom právě v tomto období doplněn senátem poradní komise o výše zmíněné dokumenty, které je nepochybné nutné považovat za podklady rozhodnutí, resp. důkazy ve smyslu ust. § 180 odst. 2 zákona o služebním poměru, jelikož žalovaný ve svém rozhodnutí na všechny zmíněné písemnosti odkazoval v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Soud na základě shora uvedeného dospěl k závěru, že žalovaný pochybil, pokud v průběhu odvolacího řízení v rozporu s ust. § 174 odst. 1 zákona o služebním poměru žalobci nedal možnost, aby se před vydáním rozhodnutí vyjádřil ke všem podkladům rozhodnutí, včetně těch, které byly do spisu doplněny senátem poradní komise (ať už v průběhu jednání poradní komise, nebo alespoň prostřednictvím výzvy k seznámení se s podklady rozhodnutí). Řízení před odvolacím orgánem tak bylo v důsledku tohoto pochybení zatíženo procesní vadou spočívající ve zkrácení práva žalobce na vyjádření se ke všem podkladům, což mohlo mít ve svém důsledku vliv na správné zjištění skutkového stavu.

Podle ust. § 78 odst. 1 s. ř. s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení, je-li žaloba důvodná.

Vzhledem k tomu, že žalobci v průběhu odvolacího řízení nebyla dána možnost vyjádřit se ke všem podkladům rozhodnutí před jeho vydáním, nelze než konstatovat, že žalovaný se dopustil podstatného porušení ustanovení o řízení, které mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci. Soudu tak nezbylo, než žalobou napadené rozhodnutí pro vady řízení podle ust. § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušit. Soud současně vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán bude v dalším řízení vázán právním názorem, který soud v tomto zrušujícím rozsudku vyslovil (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci byl úspěšný žalobce, proto má právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce účtoval na nákladech řízení za zaplacený soudní poplatek, za 6 úkonů právní služby po 3.100 Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a, d) vyhl. č. 177/1996 Sb. v účinném znění (převzetí a příprava věci, sepsání žaloby, sepsání repliky, sepsání dupliky, účast u jednání soudu) a 6x režijní paušál po 300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky); odměna právního zastoupení byla zvýšena o částku o odpovídající dani z přidané hodnoty ve výši 21 %, což představuje částku 2.244 Kč. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na nákladech řízení částku 3.000 Kč za soudní poplatek, odměnu za právní zastoupení ve výši 22.644 Kč, tj. celkem 25.644 Kč a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Zástupce žalobce se domáhal zaplacení jízdného ve výši 2.461 Kč, jako podklad pro přiznání jízdného předložil soudu osvědčení o registraci vozidla 6A5 7733, z něhož soud zjistil, že toto vozidlo nemá platné osvědčení o technické způsobilosti vozidla od 7.3.2010 a zástupce žalobce výzvě soudu, aby předložil dodatečně platné osvědčení o technické způsobilosti vozidla do dne vyhotovení rozsudku nevyhověl, soud proto jízdné zástupci žalobce nemohl přiznat.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 10. února 2015

JUDr. Milada Haplová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová